Колись було: батьки тихенько
Збирались в хаті уночі,
І їх огнище помаленьку
Таємно жевріло в печі.

А ми бажали розпалити
У полі огнища свої,
Багаттям правди і освіти
Засяти враз на всі краї...

І наші мрії незабаром
У дійсність справжню повились:
Знялося огнище пожаром
І розійшлось далеко скрізь.

І не загасять вже на волі,
Його ні вітер, ні дощі,
Бо розгорілося у полі —
Не так, як батьківське, в печі.